

ТАНУКЕ

NR.
5
1960

Arnet

Kas pole 1. mai tore päev! Sa lähed ema-
isaga rongkäiku, sul on käes punane lipuke.
Sinu sõbral aga helekollane õhupall. Kõik majad
seisavad lipuehtes. Rongkäigus kantakse loosun-
geid, pilte ja makette. Inimesed on rõõmsad,
tantsivad ja laulavad otse tänaval.

1. mai on tähtis päev kõigi maade töötajatele.
Aga igal pool ei ole ta rõõmus pidupäev. Maa-
ilmas on veel palju maid, kus rikkad sunnivad
vaeseid oma kasuks töötama. Seal on 1. mai töö-
listele võitluspäevaks. Nad tulevad tänavatele, et
nõuda endale paremat elu. Niisugust, nagu on
meil, Nõukogude Liidus, kus kõik elavad hästi ja
rõõmsalt.

Nüüd aga jutustame teile, millise toreda lõk-
keõhtu tegid 1. mai puhul Arteki lapsed.
Kas te teate, mis on Artek? Artek on
kõige suurem ja ilusam pioneerilaager
Nõukogude Liidus. Aasta läbi käivad seal
tuhanded lapsed puhkamas. Sinna sõida-
vad külla ka välismaa lapsed.

Lõkkeõhtul lugesid lapsed üksteisele
oma maa rahvalaule ja muinasjutte.

Siin need ongi!

HIIRTE TANTS

Rootsi rahvalaul

Rõõmsalt laulab mesimumm,
summ-summ-summ,
kassil aga mürtsub trumm,
bumm-bumm-bumm.
Hiired läksid tantsima,
tral-lal-laa,
sellest hakkas kõikuma
terve maa.

Vene muinasjutt

Ostis kord taat endale uue sae ja läks sellega puid tegema. Seal
ta saagis ja saagis, kuni väsis ära. Ei jõudnudki puud läbi saagida.
„Lähen õige viskan tunnikeseks pikali,“ mõtles taat ja läsksi.
Taga tulid karupojad puu juurde ja nägid saagi.
„Minu oma!“ ütles üks.
„Kuidas sinu?“ hüüdis teine ja võttis saest kinni.
„Mina nägin enne. Anna siia!“ nõudis esimene karupoeg.
Saag käis kord ühele, kord teisele poole. Äkki hakkas puu rahi-
sema. Karupojad ehmusid ja põgenesid minema.
Taat tuli tagasi ja imestas: „Missugune hea saag mul on – kohe
ise saeb puid!“

VIHMASADU

Hispaania rahvalaul

Päike kadus,
tuleb sadu.
Ära heitu,
läki peitu!

Kas vihm valla?
Juba valla!
Kallab
alla
vulinal...
Lange, lange, saja, saja,
viinamarjamäel sind vaja.
Kuku mulla janus suule,
meie apelsinipuule!

Eesti muinasjutt

Kits tegi endale kivise tare, hunt tegi endale jääse tare. Tuli kevad ja hundil sulas oma tare ära, aga kitsel jäi alles. Jõudis jälle sügis ja talv, kits pani oma tare ahju küdema – oli soe ja hea. Hundil aga ei olnud kusagil olla. Tuli ta siis kitse tare ukse taha, koputas ja hakkas paluma:

„Kulla kitsekene, lase mind natukeks tuppa sooja, mul külmetavad esikäpad ja tagakäpad, pea külmetab ja keha külmetab, saba ka külmetab. Luba mind sisse, ma seisan ainult läve kõrval!”

Kits läks vaatama, et kes see niimoodi koputab ja räägib ukse taga. Tegi ukse õige väheke praokile, kui hunt oligi vupsti toas ja volksti ahju peal.

Kitsekene värises ja kartis:

„Ei tea, mis küll saab. Viimaks on hundil kurjad mõtted ja tahab mind ära murda!”

Utles siis kits hundile:

„Kuule, susi, mine ära minu tarest! Mina kardan sind, sööd mu veel viimaks ära.”

Hunt aga naeris ahju peal:

„Minul on siin väga hea olla! Kellel halb on, eks see mingi.”

Kits läkski välja, jooksis üle soo vanaema juurde ja kaebas talle oma häda:

„Susi kargas minu tarrel Nüüd ei ole mul enam kuskil olla.”

Vanaema õpetas kitsekest:

„Ära muretse! Sa mine metsa äärde ja löika endale sarapuune kepp. Siis mine koju, käi kolm korda ümber tare, koputa kepiga kõvasti vastu tare seina ja ise kisenda kõigest jõust:

„Kui murdsin muud hundid, murran ka selle hundi!” Eks näe, kas saad siis hundist jagu.”

Kitsekene läkski metsa äärde ja löikas endale sarapuuse kepi. Tuli siis koju, käis kolm korda ümber tare, koputas kepiga kõvasti vastu tare seina ja ise kisendas, mis jõudis:

„Kii-kipst, koo-kopst!

Kui murdsin muud hundid,
murran ka selle hundi!”

Hunt kuulis seda, ihukarvad tõusid tal hirmu pärast püsti. Ise aga mõtles:

„Mis elukas see küll niisugune on, kes nii koledasti kolistab ja hirmsa häällega röögib? See võtab minulgi veel naha maha!”

Hunt pani nagu tuul suure jooksuga uksest välja.

Kitsekene aga läks jälle oma tarre tagasi ja hakkas rahulikku elu elama. Kui ta ära ei ole surnud, elab ta praegugi veel edasi.

Tšehhi rahvalaul

Uhel õhtul mölder Pat
kohtas korstnapühkijat.
Mehed tee peal seisma jäid:
„Tere! Kuidas käsi käib?”

Kaelustasid,
kallistasid
ja siis kähku
läksid lahku.

Rahvas imestama jäi,
neile asi veider näis:
korstnapühkija läks siit,
palged
valged
nagu kriit.
Mölder vastupidi
just
oli nagu pigi
must.

A. VENDERI
joonistus

TIIU ON NÜÜD PIONEER

Selle väikese tüdruku nimi, kes sulle siit leheküljelt vastu vaatab, on Tiiu Urb. Tiiu elab Tallinnas ja käib kolmandas klassis. Juba kaks aastat on Tiiu lõpetanud klassi kiituskirjaga. Tänavu teeb ta seda kolmandat korda.

Tiiu armastab väga võimelda ja klaverit mängida. Kui kolmanda klassi võimlemisrühm õpib uut esinemiskava, mängib Tiiu neile saateks valssi.

Ka kodus on Tiiu tubli: ta aitab emal pörandat pesta, tekke kloppida ja tolmu pühkida.

Tänavu talvel sai Tiiu kümneaastaseks. Nüüd on tal aga ees veel üks sünnipäev: 19. mail tähistab V. I. Lenini nimeline Pioneriorganisatsioon oma kolmekümne kaheksandat aastapäeva.

See sünnipäev on ka Tiiule pidupäevaks, sest mõni nädal tagasi seoti talle esimest korda kaela punane pioneerirätik.

Oma punast kaelarätti peab Tiiu veel kallimaks kui oktoobrilapse tähekest.

S. Rannamaa

KAKTUSED JA KÜÜM KÖRB

Tiiu on muidu hea laps, aga temaga juhtub pahandusi. Minuga juhtub ka. Kõigiga juhtub vahest.

Meil kasvab kodus palju lilli. Aknaalune laud on lilli täis. Muist on kaktused. Tiiu küsis:

„Miks need lilled on okastega?“

Ma ei osanud vastata. Küsime Jaagu käest. Jaak jutustas:

„Kaktused kasvavad soojal maal. Seal, kus on kangesti palav ja palju tulist liiva. Vett on seal väga vähe. Need on kõrbed. Kui vihma sajab, siis koguvad kaktused seda enda sisse. Sellepärast nad ongi niisugused paksud. Aga loomadel kõrbes on ka vähe süüa ning juua. Siis tahavad nad neid lihavaid kaktusi, kus vesi sees on, nahka panna. Kaktused kasvatasid sellepärast endale teravad okkad ja torgivad igaüht, kes aga ligi läheb. Saate aru, see on enda kaitseks.

Seal maal pole nad nii väikesed kui meil pottides. Seal nad kasvavad vabalt puude suuru-

E. PEEBO illustratsioon

seks, sest seal on neil hea soe kasvada.“

Tiina palus mind: „Anne, luba, ma hakkan nüüd ise iga päev lilledele juua andma!“

Meil on nii, et lillede kastmine on minu töö. Mul on sel-

leks väike kollane kastekann. Mõtlesin järele. Käin nüüd juba koolis ja mul on kodus ka muud tööd teha. Lubasin lillekastmise töö Tiinale. Tal oli hea meel.

Ühel päeval, kui ma koolist koju tulin, nuttis Tiina oma mängunurgas ja vanaema oli tõsise näoga.

Küsisin Tiinalt: „Mis sul viga on?“

Tiina nuuksus: „Ma tahtsin, et kaktused kasvaksid suureks suureks puuks!“

Aimasin halba: „Mis sa lilledega tegid, Tiina?“

„Midagi ei teinud,“ vastas Tiina. „Ma tegin kaktusele sooja.“

Sain vanaemalt teada — Tiina oli kaktusele tulist vett peale valanud. Jaak narris Tiinat:

„Eks sa pannud suhkrut ka, kui sa neid keetma hakkasid! Oleks saanud kaktusemoosi.“

Nüüd meil ei ole enam kaktusi.

Isa ütles mulle: „Andsid töö nooremale üle, aga ei õpetanud. Vaata, mis nüüd välja tuli!“

**KAS TUNNET NEID
ÕISI JA VILJU?**

SINU KODUMAJAST SOIDAVAD MÕÖDA AUTO-
BUSSID, LENDAVAD ÜLE LENNUKID JA MÕNEL
TEIST VOIB-OLLA ON KODU OTSE RAUDTEE
AARES. SIIS NÄETE MÕÖDARUTTAVAD RONGE-
GEGI.

AKNAST VOI VARAVAST VAADATES TUNDUB
TEILE, ET NEED KÖIK SOIDAVAD KIIRESTI. AGA
KUI KIIRESTI?

VAADAKE JUURESOLEVAT PILTI! SIIN NÄETE
MATKAJAT, HOBUSEMEEST, JALGRATTURIT,
MITMESUGUSEID SOIDUKEID.

NENDEL KÖIGIL ON EES 200 KILOMEETRI PIK-
KUNE TEEKOND.

KÖIGE KIIREMINE SOIDAB KOHALE REAKTIIV-
LENNUK. SELLE VIIETEISTKUMNE MINUTI
JOOKSUL, MIS TAL KULUB PARALEJÖUDMI-
SEKS, ON MATKAJA ALLES ESIMESEST KILO-
MEETRIPOSTIST MÖÖDUNUD.

BUSS JA RONG JÄTAVAD MATKAJA, HOBUSE-
MEHE NING JALGRATTURI KAUGELE SELJA-
TAHA, KUID LENNUKIGA NÄD KIIRUSES VOIS-
TELDA EI SUUDA.

40 TUNDI

55 TUNDI

13 TUNDI

A. JÖGAR

„PÖRRA-PÖRRAI“ ÖUES KAJAB,
TIIDU ISEKALLUTAJA
RASKET LIIVAKOORMAT VEAB.

„TUUT-TUUT-TUUTI TEE OLGU VABA!“
EES ON LAISA KIISU SABA.
AUTO PIDURDAMA PEAB.

UKSKI TÕÖ EI SALLI LAISKU, –
KALLIST AEGA LÄHEB RAISKU.
„TUUT-TUUT-TUUTI EEST ÄRA, KASSI!“

AGA KIISU AINULT NURRUB,
PAITAB OMA PIKKA VURRU.
TIIT SIIS HÖIKAB: „MURI, HASSI!“

NUUD ON KIISUL LAISKUS OTSAS,
RONIB AIAPOSTI OTSA.
AGA MURI – VALVET PEAB...!

„PÖRRA-PÖRRAI“ ÖUES KAJAB,
TIIDU ISEKALLUTAJA
RASKET LIIVAKOORMAT VEAB.

50 MINUTIT

15 MINUTIT

4 TUNDI

3 TUNDI

Ametimehed

AAVO HÄSTI JOONISTAB.
VÄRVIB MITMES TOONIS TA.
PILDIL LIBLIKAID JA LILLI,
NEEGRIPOISSE, KROKODILLE.
JA KUI AAVO KASVAB PIKAKS,
SIIS TA PILTE MAALIB IKKA!

LEO TEEB MÄNGUPLOKKIDEST
ASJALIKULT KOPPIDES
MITMEKORDSE NUKUMAJA,
KORTEREID ON ÜLE SAJA.
JA KUI LEO KORD SUUREKS SAAB,
SUURI MAJU EHITAB!

JASS ON IGAPIDI AGAR
SINNA-TANNA RUHKIJA:
VAHEL VALGE TA KUI PAGAR,
VAHEL KORSTNAPUHKIJA.
MUIDU MEHE NIME VÄARIB,
AINULT – ENNAST PALJU MÄARIB!

E. PIKA illustratsioon

Terve esimene klass teadis, miks õpetaja tundi tulles asetaski päeviku kõrvale vana armiliste servadega koolikella.

Oli viimane koolipäev.

Aasta aega vajutas koolitüüdi tunni alguseks ja lõpuks elektrikella nuppu. Aga viimasel koolipäeval tehti selles koolis teistmoodi. Siis kutsus tundi vana koolikell. Ja viimast korda helistas teda esimese klassi kõige parem õpilane.

Mare pink oli kohe õpetaja laua vastas. Kui õpetaja kõrvale vaatas, tõmbas Mare näpuga üle kella. Selle pind oli sile ja külm. Mare kujutles end juba viimast koolikella helistamas. Ta hakkas sellest mõttest üleni õhetama. Aga tund läks omasoodu edasi ja tal tuli kaua oodata, enne kui õpetaja ütles:

„Nüüd võtab klassi tublim kella!“

Mare hüppas sedamaid püsti. Kuid õpetaja naeratas väikesele Hele-Mallele ja lisas:

„Aga meie, Hele-Mall, seame end sinu taha paardesse!“

Jalgu järele vedades läks solvunud Mare rivisse. Ta teadis päris täpselt, et ainult temal ei olnud õpilaspäevikus ühtegi viiest väiksemat hinet. Miks siis õpetaja kella Hele-Mallele andis?

Ärev ja õnnelik Hele-Mall seisis juba rivi ees.

Kui ta klassile ukse avas, tegi kelluke kogemata: „Kill-kall!“

Kooli lõpetajad olid saalis. Kui esimene klass sisse astus, hakkasid nad plaksutama. Kõik vaatasid ees sammuvale Hele-Mallele.

„Tuleval aastal ma temaga matemaatikat enam ei õpi,“ mõtles Mare. „Olgu haige, nii palju kui tahab... Ja meie õuele ärgu mängima ka tulgu!“

Kuid koduõu ilma Hele-Malleta paistis Marele isegi mõttes nii igavana, et ta sealsamas paranduse tegi:

„Palli mängima võib ikka vahest tulla.“

Pärast niisugust otsust läks Mare meel rõõmsamaks.

Esimese klassi toolid olid kõige ees, otse lõpetajate omade kõrval. Vastas, pika lilledega kabinatitud laua ääres, istusid õpetajad. Nad soovisid üksteise järel lastele head suvepuhkust. Selle peale plaksutati hästi kaua.

Mare plaksutas koos teistega. Tusatuju hakkas kaduma. Ei tea, kas õpetaja pidaski Hele-Malle paremaks kui teda, Maret? Võib-olla olid nad mõlemad ühtemoodi kõige paremad? Ja õpetaja andis ainult sellepärast kella Hele-Mallele, et Hele-Mallel oli pärast haigust palju raskem viisi saada kui temal, Marel.

Nõndaviisi mõeldes paistsid asjad olevat jälle kõige paremas korras. Marel oli nüüd hea meel, et ta sõbra haiguse ajal õppida oli andanud. Ta kummardus Hele-Malle poole ja sosistas:

„Helista aga hästi kõvasti!“

Siis see pidulik hetk tuligi. Kella kõrgel hoides astus ärev ja õhetav Hele-Mall oma kaasklaste ette. Kuid see oli üsna lühike helin, mis nüüd kutsus klassidesse tunnistusi vastu võtma. Hele-Mall raputas kõrgele tõstetud kätt ainult paar korda. Siis ta jooksis Mare juurde, pöördus ja otsis silmadega õpetajat.

Õpetaja noogutas. Ja väike Hele-Mall surus armiliste servadega kella Mare avatud pihku.

Nii helistas Mare lõpuni viimase koolikella. Ta helistas kõvasti-kõvasti. Tal oli väga hea meel, et ta on aasta läbi hoolega õppinud ja et ees on tore suvepuhkus.

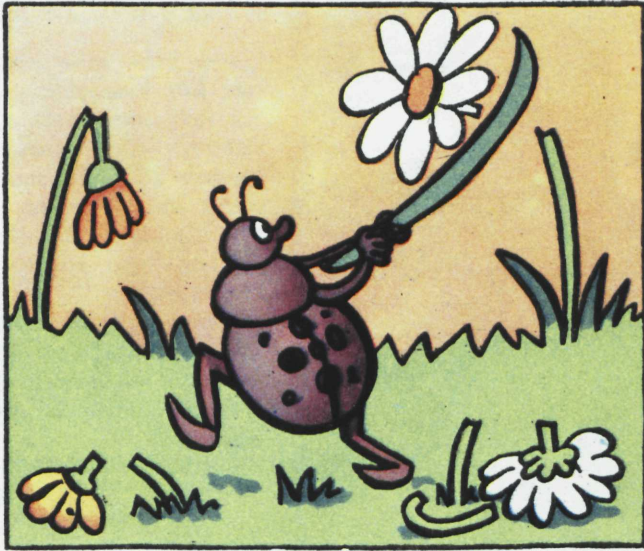
Aga veel parem meel oli Marel selle üle, et tal on nii hea sõber nagu Hele-Mall.

Koolikell

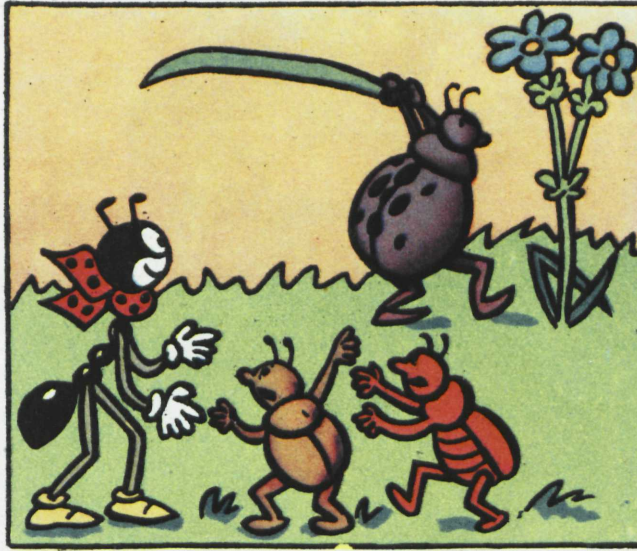
J. RANNAP

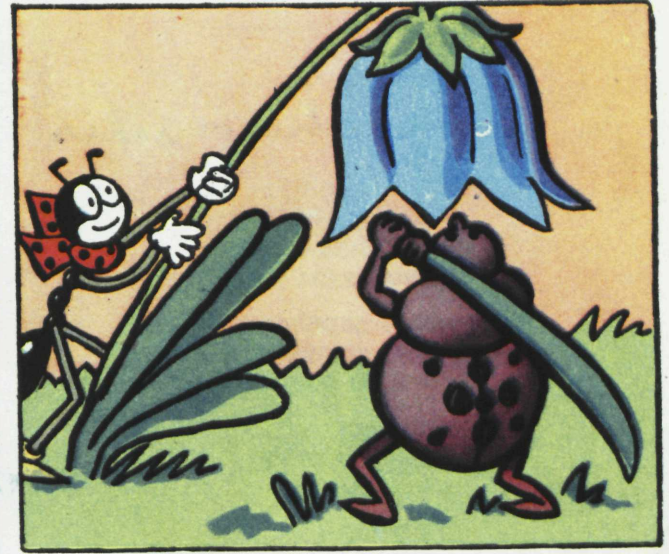
SIPELGAS, näed, leidis nõu!

AASAL LILLED HIRMU TÄIS -
ÕIELÕIKAJA SIIN KÄIB.

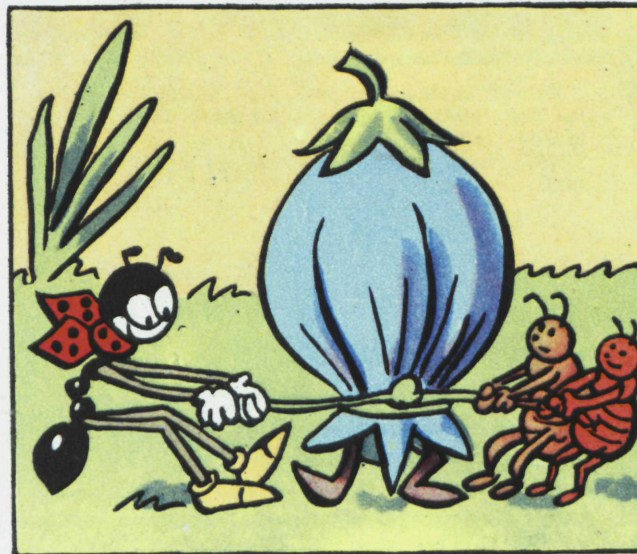
UHTKI ÕIT TA MÕÖK EI SÄÄSTA.
KES TA KÄEST KULL LILLED PÄÄSTAB?

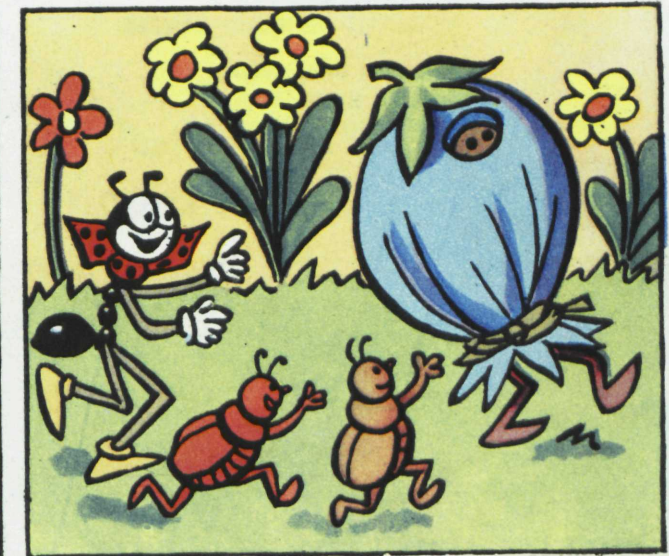
TARKUS TUGEVAM ON JÕUST -
SIPELGAS, NÄED, LEIDIS NÕU!

ÕIEKULJUS VARREST VALLA,
RÕOVLI MATAB ENDA ALLA.

KURJAD OLID SINU TEOD,
KASTEHEINA NOOR SIND SEOB.

ENAM ÕISI LÕIGATA
EI SAA ÕIELÕIKAJA!

TEEME LAHTI

Hernehirmutis

VAATA AGA VAATA,
KUULA NOKALAATA –
LINNUD AEDA TULID.

MIS TE SÄDISTATE,
MIS TE KÄDISTATE,
PISIKESED SULIDI

MEIE AADI ISE
HERNEHIRMUTISE
PANI AEDA VAHTI.

SEE EI LIIGU PAIGAST,
AGA PIKKA KAIGAST
KÄEST EI LASE LAHTI.

TA EI LUBA VARAST
ULE TULLA TARAST –
HOOLSALT PEENRAID KAITSEB.

AADI ON MEIL MAIAS,
KÖNNIB RINGI AIAS –
ISE MARJU MÄITSEB.

E. RAUD

Pärnust voolab läbi suur jõgi. Kevadel, kui jää hakkab minema, jooksevad kõik lapsed seda vaatama. 6-aastane EVI SIITAN Pärnu 2. Lasteaiast joonistas sellest pildi.

MINU ÖUNAPUU

Mulle kinkis isa õunapuu. Selle all on lillepeenar. Mina kaevan, Hiido istutab ja Heiki kastab. Alati, kui kaevan, lendab minu juurde kuldnokk. Öunapuu on õisi täis. Nüüd ma ootan, millal suuri õunu saab.

Selle kirja kirjutas 5-aastane HELMUT HALLEMAA, kes elab Valgas

KEVAD ON ILUS

Ma elan otse metsa ääres. Kui lumi sulab, siis täitub heinamaa meie akna all veega. Silla juures kraavis langeb vesi alla suure müri-naga ja vahutades.

Meie maja lähedal puudel on mitu kuldnokapuuri. Hommikuti vilistavad kuldnokad lõbusalt. Lepikualune on valgeid ülaseid täis. Küll on tore olla õues, kuulata lindude laulu ja vee kohinat.

KAJA RULL,
lisaku 7-kl. Kooli I klassi
oktoobrilaps

Selle ratsaniku joonistas
4-aastane JUHAN Tallinnast.

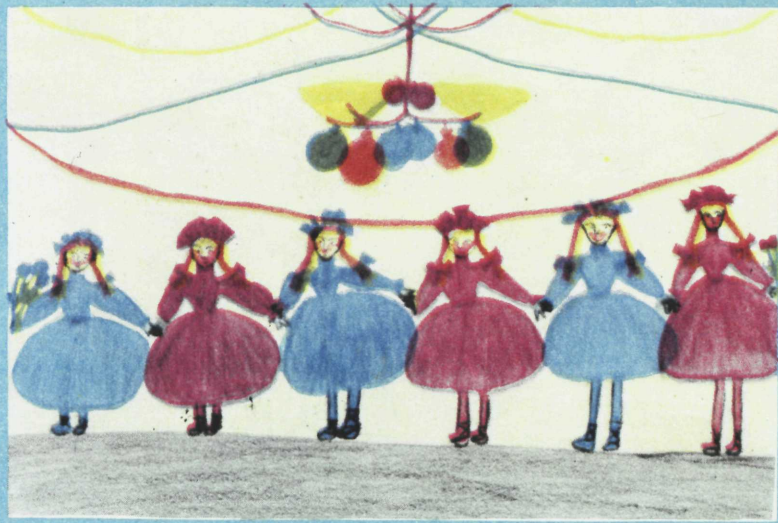

POSTIPÄVNA!

Võilill hakkas õitsema.
7-aastane PAUL ŠEPP Tallinna
21. Lasteaiast

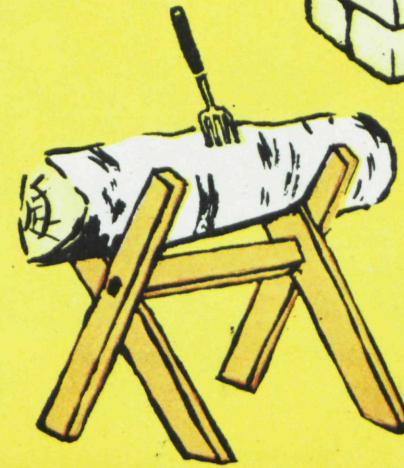
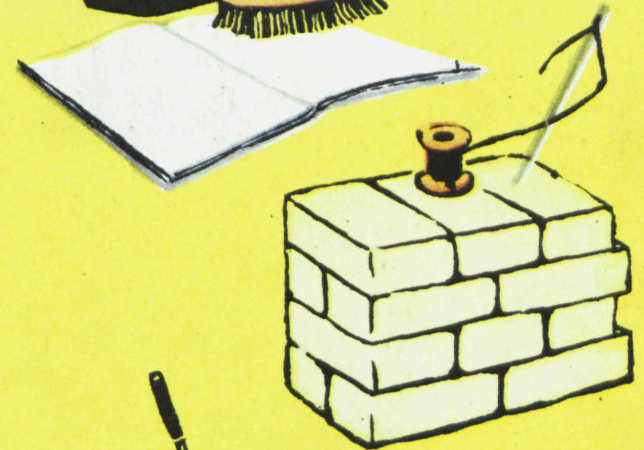
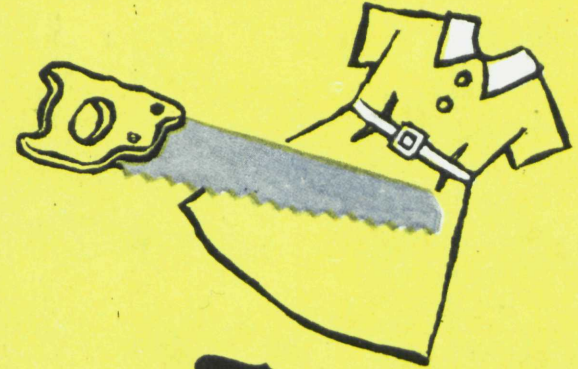
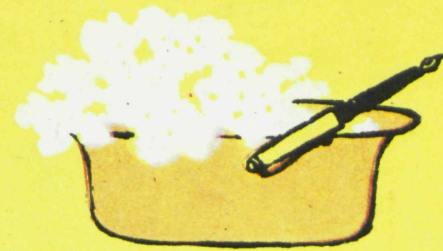

Tallinna 2. Lasteaias
oli maipühade ajal
tore pidu. Siin näetegi
7-aastase SILVIA
SALMI joonistust sellest
peolt.

Linnumajad

Viru-Jaagupi Keskkooli
I klassi õpilase KALLE
JÕGI joonistus

MIS ON
SIIN VALESTI?

ARVA
ÄRRA!

KARI ja SUNNA

Kaugel põhjas, Jäämere kallastel, asub põhjapõtrade ja lumväljade maa, mida kutsutakse Lapi- maaks. Seal on peaaegu kogu aasta talv. Väljas on külm ja pime, sest päike paistab ainult mõned kuud aastas.

Meie kodumaal elavaid laplasi nimetatakse saamideks. Nõukogude võim tõi saami külla uue, parema elu.

Akna taga on pime talv. Toas aga on soe ja valge. Seal istub madalal järil väike kirevates riietes saami tüdruk ja kuulab vanaema juttu. Tema nimi on Sunna.

„Ükskord elas siinsamas saami külas tüdruk, kelle nimi oli Kari. Ta koduks oli turbaga vooderdatud hütt, mille seinad olid nii lagunened, et ei jaksanud külma põhjatuult kinni hoida, ja Kari pidi end ikka põdranahkadesse mässima, et natukegi soe saada.

Tema isa ja ema olid alati kodunt väljas toitu ja kütet muretsemas. Kari oli üksinda. Künlatuli joonistas seintele tigedaid metsloomi ja väljas nuttis tuul.“

„Ta oleks võinud pildiraamatuid vaadata või raadiot kuulata, siis oleks hirm ära läinud,“ oskas Sunna öpetada.

„Küllap ta ehk oleks vaadanudki, aga siis polnud ju veel postilennukit, mis praegu siia, linnadest kaugele, ilma teedeta kohta raamatuid ja ajalehti toob. Ka raadiost ei teatud siis midagi.

Kari ainsateks seltsilisteks olid loomad. Kord tõi isa koju noore jahikoera, kellele pandi nimeks Tjappo. Karil oli sellest kangesti hea meel. Nad olid head sõbrad: Mõnikord oli ema küll lasknud kits Kõki Karile tuppa seltsiks, kuid temaga oli alati pahandusi: kord näris ta katki Kari saapad, kord tõnksas sarvedega Elsa hälli ümber. Elsa oli Kari nukk. Ta häll rippus nõõridega laes, nagu kunagi oli rippunud Kari omagi. Ja riidedki olid tal niisamasugused – vöökirjadega.“

Sunna kasukal on ka kirevad kirjad, kuid Sunnal on ka riidest kleit. Karil seda ei olnud. Tema riided olid kõik põdranahast.

„Päevad hakkasid järjest valgemaks minema ja ühel hommikul ärgates märkas Kari toa põrandal heledat triipu. Päike!

Nüüd oli elu hoopis teine. Kari oli päevad läbi suuskadel.“

„Mina suusatan ka!“ segab Sunna vahele. „Kui ma suureks saan, siis suusatan kooli.“

Vanaemad noogutab nõusolevalt.

„Päike paitas maad nii soojasti, et esimesed rohulibled pistisid oma ninad mullast välja. Ja ühel päeval oli kõik roheline. Kevad tuleb meil ju järsku. Põhjapõdrad saavad kohe aru, kui kevad käes on, ja muutuvad rahutuks. Nad teavad, et siis saab mägedesse, mägede orgudes aga on palju mahlakat rohtu. Kari tahtis ka isaga ühes minna, kuid tuli välja, et nii väikesi tüdrukuid kaasa ei võeta. Kari hoidis nuttes Tjappo kaelast kinni ja palus, et tema ka ei läheks. Öhtul aga, kui põdrakarjad olid silmapiiri taha kadunud ja Kari hakkas magama minema ning tahtis Tjappole head ööd öelda, ei leidnud ta teda. Tjappo oli siiski kaasa läinud. Kari lamas põdranahkadel, ta meel oli kurb ja uni ei tahtnud kuidagi tulla. Siis võttis ema Kari sülle ja jutustas talle põhjapõtrade elust. Kui sünnivad väikesed põdralapsed, siis Tjappo valvab, et hundid ja karud neid ära ei vii...“

„Vanaema, mina tahan ka põdrakarja minna. Kas... saan?“

Uni võttis väikese põdrakarjuse oma kaissu ja viis ta maale, kus Sunna, Kari ja Tjappo koos põtru karjatasid.

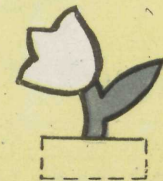
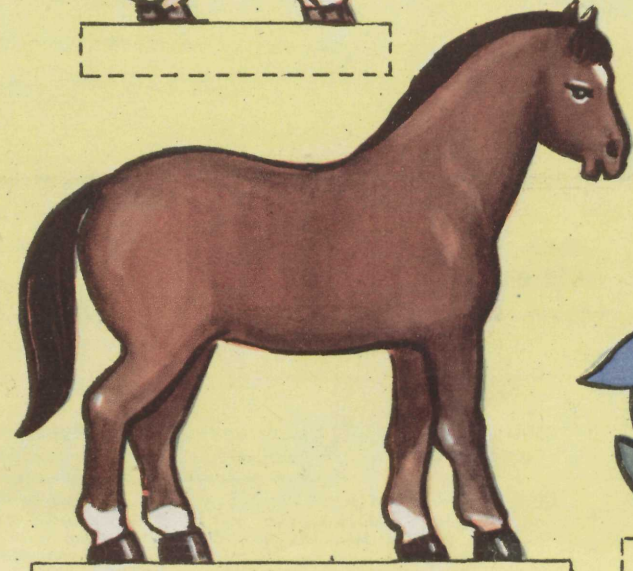
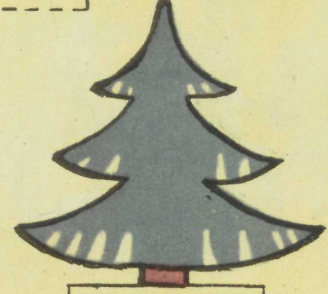
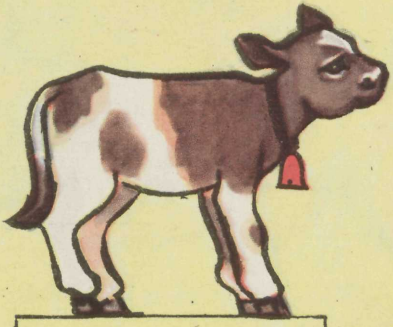
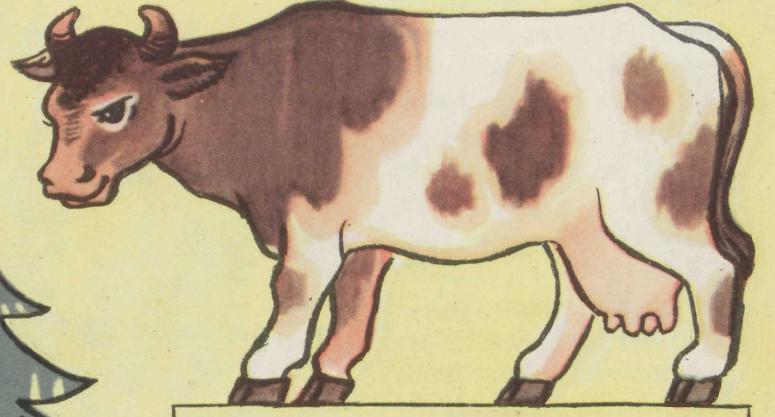
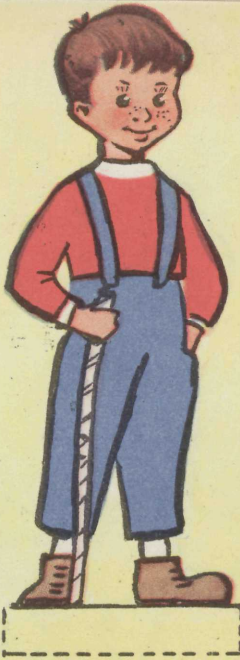
V. TONISSONI illustratsioon

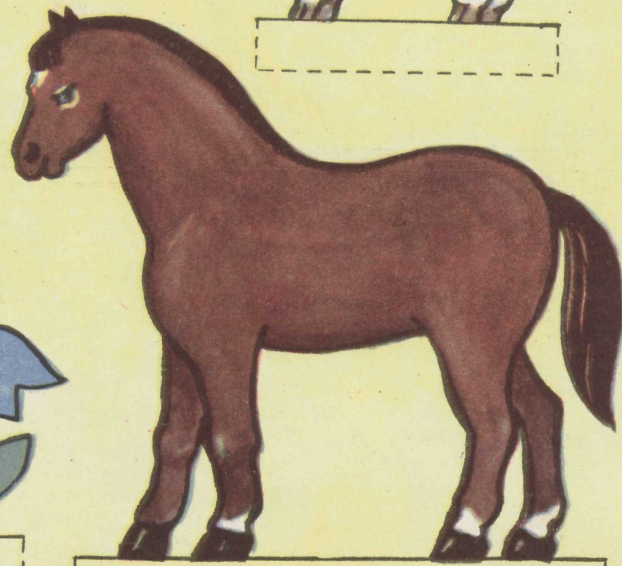
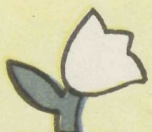
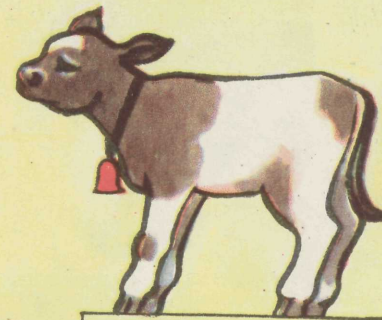
SEDA SINIST JOONT MÕÖDA LÕIGAKE VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖOLEHT

SELLEL KÄSITÖOLEHEL NÄED MITMESUGUSEID LOOMI, PUID, PÕÖSAID, LILLI JA ÜHT POISSI. NEIST SAAB TEHA KARJA JA KARJASE, NIISUGUSE NAGU JÄRGMISE LEHEKÜLJE PILDIL. KÕIGEPEALT LÕIKA KÕIK KÄSITÖOLEHEST VÄLJA. KUI SEE VALMIS, SIIS TEE ALUS. PALU SELLEKS ISALT-EMALT UMBES 35 SM PIKKUNE JA 14 SM LAIUNE TÜKK ROHELIST LAUAPABERIT. MÜRRA PABER KESKELT PIKUTI POO-

LEKS (VT. JOONIST) JA LÕIKA SELLESSE KÄÄRIDE GA IGA LOOMA, KARJASE, PUUDE, PÕÖSASTE JA LILLEDE JAOKS VASTAVA PIKKUSEGA AVA. ENNE LÕIKAMIST MÄRGI PLIIATSIGA PABERILE AVADE KOHAD JA PIKKUSED. MÕTLE SEEJUURES HOOLEGA, MISSUGUSED LOOMAD SA KÕRVUTI TAHAD PANNA, KUS KASVAVAD LILLED, PUUD JA KUS SEISAB KARJANE, KES SEDA KARJA VALVAB.

ARVA

SELLEL PILDIL ON KUUS VIGA. LEIDKE NEED!

PILT-RISTSÖNA

Eelmises „Tähekeses“ õppisime lahendama kamm-mõistatust. Seekord teeme tutvust rist-sõnamõistatusega.

Arvake ära, mis on siia joo-nistatud? Saadud sõnad kirju-tage välja noolega näidatud suunas.

Ärge unustage, et ka siin tohib igasse ruudukesse kirju-tada ainult ühe tähe!

ÄRA!

Mis siis saab?

LEIDA TIGANE

„Ema!“ ütles kassipoeg.
„Ma mõtlen.“

„Millele sa mõtled?“ küsis ema.

„Õues trepi kõrval lamab suur koer.“

„Lamab,“ teadis emagi.
„Sellepärast ole õuemeinekuga ettevaatlik.“

„Mis siis saab, kui ma lähen tema juurde ja ütlen „njäu“?“

„Ta võib sind hammustada.“

„Aga mis siis saab, kui ma lähen tema juurde ega ütlen „njäu“?“

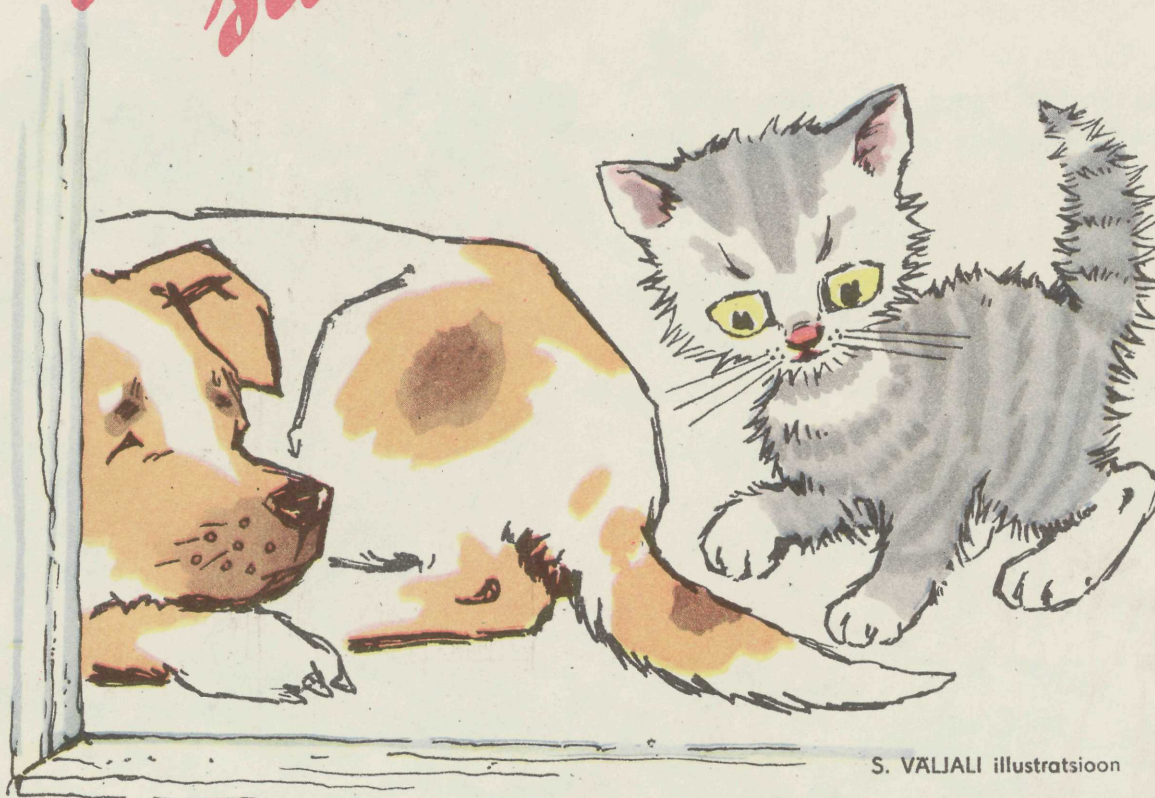
„Ka siis võib ta sind hammustada.“

Kassipoeg mõtles jälle.

„Aga, ema, mis siis saab, kui ma ei lähegi tema juurde, vaid kõnnin temast eemalt mööda?“

„Ära mine ei eemalt ega lähedalt. Ta on kuri koer ja kasse ei salli ta silmaotsaski.“

Vana kass läks põõnigule jahile ja käskis seni

S. VÄLJALI illustratsioon

pojal nurgast leitud kartuliga hiire tabamist harjutada. Kartul oli väike, ümargune ja veeres hästi. Kuid sellele vaatamata

pöördusid kassipoja mõtted jälle koerale õues.

„Aga mis siis saab,“ mõlgutas ta, „kui ma hiilin talle selja tagant juurde

ja tõmban teda väheke küünega sabaotsast?“

Küsida polnud enam kelleltki. Sellepärast leidis kassipoeg, et nüüd pole

enam muud nõu kui minna ja proovida.

Koer lamas sealsamas, kus ta kogu aeg oli olnud. Koonu oli ta esimestele käppadele asetanud ja vist magas. Kassipoeg surus enda kõvasti ligi maad, hiilis juurde, sirutas käpa ja puudutas ettevaatlikult koera sabaotsa. Ei juhtunud midagi. Kassipoeg katsus uuesti, nüüd juba julgemalt. Ja oh seda ehmatus! Tõesti ei saanud aru, kuidas see nii ruttu võis juhtuda, aga kassipoeg ei jõudnud veel käppa tagasigi tõmmata, kui märkas enda ees mitte koera saba, vaid suuri avatud lõugu.

„Njäu!“ ütles kassipoeg väga haledalt, kuigi ta seda enne polnud kavatse- nud, hüppas tagasi, ja õnneks oli trepi all auk, kuhu sisse võis lipsata.

Nii nad jäidki sinna hulgaks ajaks veel – koer lamama nagu ennegi, kassipoeg tema selja tagant piiluma. „Mis siis saab,“ mõtles kassipoeg nüüd, „kui ta siit üldse enam ära ei lähe?“

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 5 – 1960.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.
Toimetaja kt. O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Ladumisele antud 5. IV 1960. Trükkimisele antud 18. IV 1960. Trükiarv 45 000. Paber.
60×92, 1/8. Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-02461. Tellimise nr. 428.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber rbl. 1.50.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel A. SALDRE joonistus
„Metsarahvas koristustööl“.

«Tip-tip, tibukene!» kutsub Anu ja puistab ise pihust tanguteri maha. Siutsudes sagivad kollased udusulekerad Anu ümber. Mõni on veel nii rumal, et ei oska õieti tera tabadagi. Nokk teeb tok-tok, aga tangutera hüppab hoopis emale. Kuid ega sest ole midagi, teine tera saadakse ikka kätte!

Anu ema töötab kolhoosi kanafarmis. Anu aga aitab emal tibude eest hoolitseda.

Niisugune tubli tüdruk on Anu.

Kindlasti on paljudel teistki kodus loomi või linde, keda söödate ja hoiate. Kirjutage «Tähekesele» oma hoolealustest!

